

12. 1. 2007

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Potřebujeme ministra kultury, ne jenom hasiče

Ministrem kultury nemůže být někdo, kdo se rozhodne populisticky křičet, že je třeba zachránit památky, nejlépe financemi z Bruselu nebo z Norska, jak navrhoval bývalý ministr Jandák.

Zdroj: Mladá fronta Dnes
Datum: 12.01.2007
Název: Potřebujeme ministra kultury, ne jenom hasiče
Ročník: 18
Číslo: 010
Autor: MICHAL STEHLÍK
Str.: 09 - Celostátní
Pořadí: 02
Rubrika: Názory
Oblast: Tisk celostátní
Zpracováno: 12.01.2007 06:39:12
Identifikace: MF20070112000084

Text:

Ministrem kultury nemůže být někdo, kdo se rozhodne populisticky křičet, že je třeba zachránit památky, nejlépe financemi z Bruselu nebo z Norska, jak navrhoval bývalý ministr Jandák. Následoval personální rozvrat oblasti památkové péče, respektive celého resortu. Stejně tak nemůže být ministrem někdo, jehož jediným reálným krokem je při zaklínání se nezveřejněnými audity humpolácká výměna šéfa národní instituce. Tedy, nemělo by tomu tak být, pokud by naše politická reprezentace, a to bez rozdílu, měla vůbec nějaký pocit o potřebě ministerstva kultury. Že tomu tak není, nemusíme široce rozebírat.

V souvislosti s novou šéfkou resortu se na jedné straně zdůrazňuje její mimořádná osobnost, kterou je třeba ctít, na straně druhé zaznívají hlasy o její neznalosti prostoru, do nějž vstupuje. Což je také realita.

Svědčí o tom mimo jiné informace o složení týmu, který by měl s novou ministryní do Nostického paláce vstoupit. Staronoví hoši tak podle všeho vymění jiné staronové hochy, kteří se stačili nakrátko vrátit. Výsledek? Ministerstvo, které zatím ještě potřebujeme, nefunguje.

Komentátoři opět po půl roce hovoří o prioritách ministerstva kultury, se kterými se nové vedení musí popasovat. Smlouva s Vatikánem, **zákon** o kinematografii, památková péče, hořící Národní divadlo... Odhlédnu od skutečnosti, že tyto teze padají již několik let, aniž se cokoliv reálného podařilo být jen funkčně nastartovat. Napadá mě spíše otázka, zda jsme schopni nahlédnout "za" tyto konkrétnosti a zda jsme schopni definovat si skutečné problémy, jež se skrývají v resortu "kultu a osvěty", řečeno prvorepublikovým jazykem. Není na čase začít hovořit o skutečně koncepčních otázkách a neřešených celých oblastech? Co kdybychom namísto smlouvy s Vatikánem začali seriózně jednat o odluce církve od státu, samozřejmě včetně majetkového vyrovnání, kterému se náš stát ve shodě obou největších stranických molochů úspěšně brání? Co kdybychom namísto nepodařené reformy památkové péče začali hovořit o kulturním dědictví jako celku a začali řešit otázku **legislativního** a finančního nastavení fungující sítě národních institucí v oblasti muzeí a galerií, knihoven, divadel a konečně památkové péče? Co kdybychom si jasně dokázali definovat některé kulturní oblasti (například kinematografii), jimž se rozhodneme poskytnout takové podmínky, abychom dokázali promlouvat svým kulturním jazykem v celosvětovém kontextu? A co kdybychom si na základě všech těchto otazníků konečně uvědomili, že se nám více než dva roky nepodařilo položit na stůl být jen koncept nové kulturní politiky našeho státu, která by konečně zohlednila naši přítomnost v Evropské unii? Nehledě na to, že při kulturním potenciálu naší země již nyní kvůli své nečinnosti prohospodařujeme své dobré jméno, které bychom mohli uplatit v rámci předsednictví EU v roce 2009...

Ano, **správa** české kultury má své křížovatky. Nejsou jimi však žádné konkrétní **kauzy**. Jednou velkou křížovatkou je nynější dobře živěná bažina marginálních **kauz**, ze které vede cesta jen skutečně koncepčním přístupem nového šéfa resortu. Pokud se stane pouze hasičem, může se mu stát, že sice zažene oheň, ale bude stát před ohořelou zříceninou.

O autorovi: MICHAL STEHLÍK, děkan Filozofické fakulty UK v Praze

<<<Konec>>>

